

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 29

гр. София, 30.04.2024 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в закрито заседание на тридесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк. РУМЕН ЛЮБ. ПЕТКОВ

Членове: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно частно наказателно дело № 20246000600025 по описа за 2024 година

образувано по частна жалба на адв. В. В. О. от АК – София – защитник на обвиняемия С. Х. И. – курсант във - В. срещу протоколно определение № 20/26.03.2024 г., постановено по НОХД № 8/2024 г. по описа на Военен съд - Сливен.

Производството е по реда на чл. 249, ал. 3 от НПК, в касационната му фаза.

С обжалваното определение в разпоредителното заседание по делото Сливенският военен съд е прекратил съдебното производство по НОХД № 8/2024 г. по описа на съда не е уважил искането на защитата за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за доразследване.

В частната жалба срещу посоченото определение се правят доводи за неправилност и незаконосъобразност на определението. Твърди се, че обвинителният акт, с който е повдигнато процесното обвинение не отговаря на изискванията на чл. 246, ал.2 и ал.3 от НПК и не е съобразено с Тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС. На тази плоскост развива съображения в подкрепа на твърдението, че спрямо подзащитния му е нарушено правото му на защита, тъй като същият не може да разбере какво точно се твърди в обвинителния акт и е в невъзможност да организира защитата си. Конкретно се посочва, че в 1-вото изречение на чл. 20, ал.2 от ЗДвП конкретно са изброени външно отрицателно действащи фактори на пътната обстановка, които имат значение за избиране на съобразена скорост за движение, така, че водачът да е в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. Посочва се, че избраната от водача скорост трябва да зависи от отрицателното влияние външни отрицателни действащи фактори на пътната обстановка, които имат значение за избиране на съобразена скорост за движение така, че водачът да е в състояние да спре пред всяко видимо

препятствие. Счита, че за да е налице нарушение на чл. 20, ал.2 от ЗДвП водачът следва да има техническа възможност да предотврати произшествието при възникналата опасност, но не е спрял. Сочи, че неяснотата в обвинението се изразява в това, че в единия случай водачът действа като е избира скорост на движение, която не е съобразена с негативно действащите фактори и сам се е поставил в невъзможност да спре и да предотврати удара, а в другия случай водача е бездействал, като въпреки, че е имал възможност да спре не го е направил. Като не е посочил конкретно към кой случай е относимо неправомерното поведение на подзащитния му, е нарушено правото на защита на подсъдимия като същия не може да разбере какво точно се твърди в обвинителния акт и е в невъзможност да организира защитата си.

Иска се отмяна на атакуваното определение, в частта с която е оставено без уважение искането за прекратяване на съдебното производство по делото и връщане на ВОП – Сливен, за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения.

По делото е постъпил „отговор на частна жалба“ от частния обвинител Х.Н.А. . Счита, че подадената частна жалба е допустима, но по същество е неоснователна. Счита се, че направеното искане за прекратяване или спиране на наказателното производство и връщането му във фазата на досъдебното производство поради допуснати нарушения на процесуалните правила е неоснователно. Обвинителният акт е точно и ясно конкретизиран относно повдигнатото обвинение, като чл. 20 от ЗДвП е общ текст, който свързан с чл. 21 от ЗДвП показва ясно причините за настъпилото ПТП и допуснатите нарушения от подсъдимия. Счита се, че в хода на досъдебното производство няма допуснати процесуални нарушения, довели до ограничаване на правата на подсъдимия. Съдът ясно и изчерпателно е мотивирал отказа си да прекрати производството и да го върне на прокурора, поради което намира същото за правилно и законосъобразно. Моли съда потвърди атакуваното определение от 26.03.2024 г., постановено по НОХД № 8/2024 г. по описа на ВС - Сливен.

Военно-апелативният съд, в настоящия състав, след като взе предвид доводите, изразени в частната жалба, писменото възражение (отговор на частна жалба) на частния обвинител и след като се запозна с материалите по делото и определението на Военен съд - Сливен, намери, че частната жалба е допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд законосъобразно и правилно не е прекратил съдебното производство по НОХД № 8/2024 г. по описа на ВС – Сливен, тъй като не е констатирал съществени процесуални нарушения, които да ограничават процесуалните права на подсъдимия и в частност – правото му да разбере в какво е обвинен и да организира правилно защитата си. Няма спор в правната теория и съдебната практика, относно процесуалните функции на обвинителния акт, а именно - да постави фактическите рамки на обвинението и да очертае предмета на доказване по делото, както и че с него

на привлеченото към наказателна отговорност лице следва да бъдат предявени всички обстоятелства, отнасящи се до съставомерните признаци на деянието, в това число времето, мястото и начинът на извършването му, които трябва да бъдат изложени по достатъчно ясен, конкретен и разбираем начин. (в.ж.Тълкувателно решение № 2 от 7.10.2002 г. на ВКС по т. н. д. № 2/2002 г., ОСНК, докладчик зам.- председателят на ВКС Румен Ненков).

В настоящия случай, както в обстоятелствената част на обвинителния акт, така и в диспозитива му, прокурора неясно е очертал обвинителната теза и предмета на доказване по делото, при което изтъкнатите доводи за това, че в обвинителния акт изчерпателно е описана установената фактическа обстановка, а в обстоятелствената част е обоснована субективната страна на извършеното деяние, като е обусловено как е осъществен състава му и какъв е умисъла категорично не могат да бъдат споделени.

Действително, когато състава на престъплението съдържа бланкетна правна норма, т. е. такава правна норма, която предвижда санкция за нарушаване на задължения, които са установени в друг нормативен акт, в обвинителния акт трябва да бъде посочена и съответната бланкетна правна норма, към която препраща Наказателния кодекс. В конкретния случай, видно от постановление за привличане от 03.01.2024 г. на военния разследващ полицай, приложено на л. 55 – 56, т. II от д.п., на подсъдимия е повдигнато обвинение по чл. 343, ал.3, пр.3, б. „а“, пр.2, вр. ал.1 от НК. Нормата на чл. 343, ал.1 НК е бланкетна и за да се реализира наказателната отговорност по нея, тя следва да бъде запълнена с допуснатите от водача нарушения на правилата за движение, които обаче трябва да са в причинна връзка с ПТП-то, респ. с крайния вредоносен резултат. Нормата е запълнена от Правилно първоинстанционният съд е посочил, че подсъдимият е бил разпитан след повдигнатото му обвинение и същият е заявил, че се е запознал с постановлението за привличане в качеството на обвиняем и е разбрал в какво е обвинен. В съответствие с разпоредбата на чл. 227 от НПК материалите по делото са предявени на курсант С. Х. И. и на упълномощения от него защитник адв. О. (вж. протокол за предявяване на досъдебното производство, приложен на л. 89 -90, т. II от д.п.), като са изложили възраженията си по предвидения ред. Както основният съд правилно е отбелязал, основните акценти са за допуснати нарушения, свързани с изготвените по делото автотехническа и съдебно-медицински експертизи. По тези възражения прокурорът е взел отношение с постановление, приложено на л. 97-98, т. II от д.п.

Обвинителният акт очертава рамките на обвинението. Първоинстанционният съд е извел законосъобразен извод, че в представения в съда обвинителен акт прокурорът подробно е изложил кои конкретни норми от ЗДвП са нарушени. Правилно е посочил, че приложените по делото експертизи и доказателства следва да бъдат изяснявани единствено в пода на съдебното производство, а отговор на поставените въпроси следва да бъде получен по съществото на делото. Съгласно чл. 248, ал.4 от НПК в

разпоредителното заседание не се обсъждат нарушения, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствената съвкупност.

Изводите на първоинстанционния съд са в съответствие с Тълкувателно решение № 2/2002 г. по т.д. № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС. Както е посочено и в Тълкувателно решение № 6/19.02.2018 г. по т.д. № 6/2017 г. на ОСНК на ВКС, независимо че Тълкувателно решение № 2/2002 г. е прието при действието на отменения НПК, съдържащите се в него принципни постановки не са изгубили своето значение към настоящия момент поради идентичността в съдържанието на разпоредбите на чл. 235, ал. 2 НПК (отм.) и чл. 246, ал. 2 от сега действащия НПК. В подкрепа на това виждане са измененията в НПК със ЗИДНПК (обн. ДВ, бр. 63/4.08.2017 г., в сила от 5.11.2017 г.)

В чл. 249, ал. 4 НПК законодателят се е ръководил от постановките на Тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, за да дефинира отстранимите съществени нарушения на процесуалните правила, допуснати по време на досъдебното производство и не е вложил качествено нова идея относно реквизитите и съдържанието на обвинителния акт, като за целта е оставил непроменена разпоредбата на чл. 246 НПК. В т. 4.2 от него са изложени доводи относно изискванията към реквизитите на обвинителния акт с оглед преценката за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Прието е, че в обстоятелствената част на обвинителния акт трябва да бъдат отразени задължително всички факти, обуславящи съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в него, като към тях се отнасят времето, мястото и начинът на извършване на престъплението. Заключителната му част трябва да съдържа данни за самоличността на обвиняемия; правната квалификация на деянието; приложимия наказателен закон; дата и място на съставяне на акта; името и длъжността на съставителя и неговият подпис. Същевременно обаче в решението е посочено, че липсата на някои реквизити в обстоятелствената част на обвинителния акт, които не съставляват елементи на обвинението относно извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него не води до ограничаване правата на правоимащите процесуални субекти и не може да бъде основание за връщане на делото в досъдебната фаза.

Военно-апелативният съд намира, че в обстоятелствената част на настоящия обвинителен акт са били посочени достатъчно ясно всички основни факти, обуславящи съставомерни признаци на престъплението, за което обвиняемия е привлечен в това качество, както и участието му в него. В този смисъл обвинителната теза е била формулирана в съответствие с разпоредбите на чл. 246, ал. 2 НПК.

В заключение следва да се отбележи, че в хода на досъдебното производство обвиняемият не е бил лишен от възможността да се запознае с обема на обвинението, като посоченото престъпно деяние е конкретизирано с

неговите фактически обективни и субективни признаци.

Военно-апелативният съд намира, че определение № 20/26.03.2024 г., постановено по НОХД № 8/2024 г. по описа на Военен съд – Сливен, с което е оставено без уважение искането на защитата за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за доразследване, е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 249, ал. 3, във връзка с чл. 345, ал. 1 от НПК Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 20/26.03.2024 г., постановено по НОХД № 8/2024 г. по описа на Военен съд - Сливен.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на жалба или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____